

S5 OBALNI

Številka 7, Letnik IX
Julij, 2005

GLASILO RK JADRAN S59CST in
RK PIRAN S59HIJ

Glasilo Obalnih Radioamaterjev

Uredniški odbor S5 Obalni

Glavni odgovorni
urednik in urednik rubrike
tehničnih člankov:
Gregor, S53RA

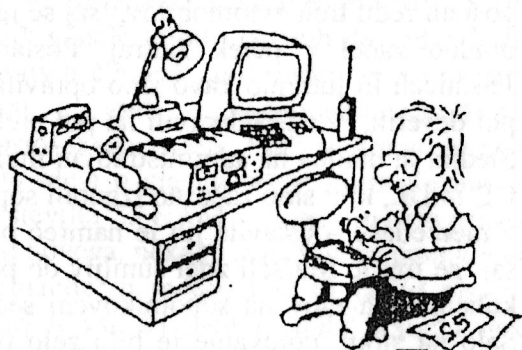
Urednik informativnih
prispevkov:
Vater, S51VI

Direktorica ekspedita:
Danijela, S57NKI

Tisk: Rudi, S58RU

Tehnični urednik:

Po žalostnih dogodkih prejšnjega meseca mora iti življenje počasi naprej. Tako lahko članka o junijskem field day in odpravi v Friedrichshafen najdete v tej številki.

Kot kaže, tudi že tradicionalna aktivnost s piranskega svetilnika vendarle bo, čeprav smo letos dobili od občine precej strožja pravila. Nekaterim pač ni šlo v nos, ko smo lani (nehote, se opravičujemo, hi) opozorili na resne pomanjklivosti pri vzdrževanju svetilnika. To bo tudi "jubilejno" leto, saj bo že petič, da se tretji polni vikend avgusta zberemo in poskrbimo, da so piranski svetilniki slišni širom po svetu.

Sicer pa se pod vodstvom Marsella, S52ID, te dni pripravlja na radioamaterski izpit kar nekaj novih članov. Opravljen izpit jim bo, upamo, v veliko zadovoljstvo, za ostale pa priložnost, da, po stari navadi, organiziramo improviziran mini-hamfest, hi.

73 de Gregor, S53RA

CW FD 2005

Tudi sedaj, ko sem se lotil tega pisanja, je verjetno na klubski tabli še vedno dolg seznam klicnih znakov članov piranskega kluba, sestavljen proti koncu letošnjega maja, na standardnem torkovem večeru. Ob vseh drugih podrobnostih je bilo potrebno definirati tudi ekipo, ki bo v nedeljo, po zaključenem tekmovanju, pospravila »ropotijo«. In kdor je na takem dnevu v naravi že sodeloval, prav gotovo ve, da je te »ropotije« ogromno. Pripravljenost sodelovanja tudi v tej skupini je

bilo veliko tako, da ni bilo več dvoma o še eni akciji našega kluba. Za vsak slučaj pa smo ponovno preverili in prebrali propozicije predvsem v tistem delu, ki govorijo o začetku tekmovanja.

Prva junijska sobota se je že prebila do zgodnjega dopoldneva, ko sem se odpravil v Izolo po Borisa, Mirka in Roka. Odpeljali smo se v klub, kjer je postajalo vse bolj živahno. Pred vrati se je nabiral kup opreme, kablov, računalnikov, drogov in drugih nepogrešljivih malenkosti, med katerimi je bil tudi hladilnik. Pridružila se nam je tudi ekipa gostov iz Škofje Loke. Še bežen pogled po opremi in v upanju, da smo čim manj stvari pozabili, smo odrinili proti Poljanam. Spotoma se ustavim še doma, kjer vzamem postajo in opremo in po kavi odrinem za ostalo karavano. Ob prihodu na Poljane je že živahno in vsak iz ekipe opravlja svoj del nalog, ki so po tolikih izvedbah že postale nekakšna rutina. Prijetno presenečenje nam je z obiskom iz Sudana, pripravil Dane s spremljevalko, ki nam je tudi priskočil na pomoč in z nami delil nekaj svojih bogatih izkušenj z delom v ne ravno najboljših razmerah.

Že kmalu po prihodu na lokacijo je zabrnal agregat, katerega delovanje smo preizkusili kar na hladilniku. Oba sta do konca delovala brezhibno. Po dogovorjenem scenariju smo se v skupinah lotili postavljanja potrebnih rekvizitov in urejanja delovnih mest. Pri postavljanju anten so nam pomagale izkušnje iz preteklih let, kljub temu pa brez improvizacij ni šlo. Na drog je bil dvignjen beam za 10, 15 in 20 m, na drugega pa Matjaževa vertikalna za pobiranje množilcev.

Postavljeni so bili še skoraj inverted V dipoli za 80 in 40 metrov. Tokrat smo se odločili, da posebne antene za 160 metrov ne bomo postavljali. Tudi letos smo postavili delovno postajo za delo na VHF/UHF in yagico ter razdelili nekaj točk udeležencem VHF/UHF c-testa.

Bližala se je sedma ura zvečer, ko sva se z XYL-ko Silvo pripeljala na Poljane in s seboj pripeljala nekaj za pod zob. Takoj ob prihodu so fantje iz kluba sestavili pristrčen zborček in ji zapeli ter voščili ob rojstnem dnevu. Mineštra in pečene hrenovke so se nam po celodnevem delu kar prilegle. Ravno tako tudi priložnostna torta s čokoladnim znakom kluba.

Za glavno postajo je sedel Mirko in za njo vztrajal skoraj vse do jutra. Za postajo za množilce in za VHF postajo pa smo se po malem zvrstili vsi prisotni in gostje. Za razliko od prejšnjih let, je bilo letošnje vremensko dogajanje kar pestro. Pretirano vročino je zamenjalo kar spremenljivo in razmeroma hladno vreme, za poslastico pa še nočna nevihta, ki je poskrbela za krajšo prekinitev dela in frekvence začinila z neznosnimi motnjami. Nevihta se je počasi oddaljila in delo je skoraj nemoteno potekalo naprej. Število v dnevnik vpisanih zvez se je vztrajno večalo in kaj kmalu se je zdanilo. Tudi jutro in dopoldne, vsaj vremensko, ni bilo nič kaj prijazno, kar pa ni motilo razpoloženja ekipe in gostov. V nedeljo, nekaj po dvanajsti uri sem se ponovno pridružil ekipi. Na žaru smo najprej skuhalo kavo, nato pa je delovno mesto za žarom prevzel Marsell in ga obdržal vse do konca. Malo pred zaključkom tekmovanja smo

pričeli s pospravljanjem stvari, ki jih nismo več potrebovali. Med pospravljanjem opreme, zavijanjem kablov, razstavljanjem anten smo premlevali pridobljene izkušnje in dosežene rezultate. Pospravljanje in pakiranje opreme in šotora nam je olajšalo oblačno vreme in zmerna temperatura. Nekaj časa smo še posedeli, klepetali in se mastili z dobrotami žar-mojstra, nato pa počasi, vsak s svojimi vtisi, zadovoljno odšli z željo, da se kmalu vsaj v takem številu, spet vidimo.

Končni rezultat tudi te akcije piranskega radio kluba je več kot odličen, saj smo preživeli lep vikend v prijetni družbi in kolikor se je le dalo, pozabili na vsakdanje tegobe. Seveda smo tu in tam tudi malo klofali.

Na koncu naj bi napisal kdo vse je sodeloval, pa bom tokrat napisal takole: bilo smo vsi! Še posebej veseli smo bili vseh gostov, ki so nam pomagali, nas obiskali in si vzeli nekaj časa, da je bil ta vikend še lepši. Poseben čar ob takšnih dogodkih pa je aktivnost najmlajših in novih operaterjev, katerim je to enkratna priložnost nabiranja izkušenj. Konec koncev je Field Day ravno to, mar ne?

Valter, S51VI

Friedrichafen 2005

Letošnji največji radioamaterski sejem v Evropi je zaznamovala tudi uradna udeležba našega glasila S5 Obalni. Ideja se je porodila lansko leto, po vrnitvi Borisa S57LO iz FN,

kjer Slovenija prvič po nekaj letih ni imela svoje uradne stojnice. Oblikovala se je ideja o postavitvi stojnice S5Obalni, kjer bi javnosti predstavili aktivnosti, ki se že leta uspešno izvajajo pri nastajanju glasila, kakor tudi aktivnosti obeh obalnih radioklubov, Piran S59HIJ in Koper S59CST. To naj bi, po mojem vedenju, bila tudi edina Evropska predstavitev slovenskih radio klubov na tem prestižnem sejmu, razen udeležbe SCC pred nekaj leti.

Ker je to bila za nas precejšnja neznanka, se je bilo potrebno lotiti vseh logističnih priprav že približno 9-10 mesecev pred dogodkom samim. Vodja logistične priprave in organizacije Boris S57LO je poskrbel za papirologijo in v spretni komunikaciji z organizatorji izposloval maksimalne ugodnosti. Sama udeležba na sejmu, stojnica, vstopnine in stojnična oprema je bila zastojna, kar je tudi omogočilo in stroškovno precej olajšalo odločitve o prisotnosti na sejmu. Za udeležbo na sejmu smo se odločili Valter S51VI, Boris S57LO, Marsell S52ID, Vanja S59AV, Danijela S57NKI, Gregor S53RA, Andrej S57RW in Alen S56C.

Ekipa se je na pot odpravila v četrtek zjutraj v gosjem redu treh avtomobilov, saj se je sejem uradno začel v petek zjutraj. Postanek na Jesenicah in jutranjo kavo smo opravili okrog pol devetih, ter se odpravili na pot preko OE. Sledila je malica na administrativni meji med OE in DL, kjer smo začasno izgubili sopotnike v mercedesu – ustavila jih je namreč policija, saj se jim je Marsell zdel sumljiv ob poskusu kuhanja špagetov na sopotnikovem sedežu J. Šalo na stran, potovanje je bilo zelo prijetno kljub soncu, ki je pripekalo in zgoščenem

prometu na nemških cestah. Pestrost je vnašal medsebojni klepet na 2 m in prešerna CD domovinska glasba godbe Kapelana Pegana.

Pogled na novo sejmišče v FN nas je vse, ki smo bili na novi lokaciji prvič, zelo prijetno presenetil. Sejmišče je zelo veliko, moderno opremljano in z odličnim prezračevanjem. Na momente naju je z Danijelo S57NKI tudi zazeblo. Stojnični prostor, ki nam je bil dodeljen, je bil nasproti stojnic, eksotičnih držav 7X, 9K, in Bavaria Contest Club (BCC). V četvorčeku razstavnega rostora pa sta bili še Zvezi radioamaterjev Hrvaške (9A) in Švedske (SM). Stojnica ZRS je bila oddaljena dobrih 7-8 m, tako, da smo na cca 10 kvadratnih metrih imeli kar dve stojnici iz S5.

Takoj po prihodu je sledila postavitve same stojnice in sicer po predhodni zamisli in umetniški zasnovi Vanje: stojnico smo oblepili s številkami našega glasila, velikimi napisi obeh radioklubov, ter seveda S5 zastavo. Odlično zasnovo so popestrili turistični plakati naših obalnih mest-biserov severnega Jadrana. Ob pogledu na skoraj končano stojnico (z glasili, v glavnem z naslovnici in zanimivimi članki, prelepljenih cca 15-16 m²) sem se, priznam, nekoliko zamislil. Koliko številk glasila je bilo izdanih do sedaj, koliko zanimivih člankov, informacij in ne nazadnje mnenj vseh sodelujočih. Tistega avgustovskega večera 1997 sem upal le na to, da bo ideja o glasilu takrat poimenovanem v prvi številki S5 HAM, zaživela in nam prinesla nekaj novega, nekaj kar nam je primanjkovalo: informacije in medij, kjer bi lahko pisali in ustvarjali vsi, ki nam ta hobi pomeni nekaj več. S5 Obalni je do sedaj zabeležil kar lepo

število let radioamaterske zgodovine na obali. In to je nekaj, kar je oprijemljivega, nekaj kar ni več le ideja zanesenjakov. Ob zaključku postavitve stojnice sem ob kuhanju kave v dvoliterškem loncu na Marsellovem mini gorilniku čutil zadovoljstvo, ponos in hvaležnost do vseh, ki so soustvarjali Glasilo obalnih radioamaterjev. Morda je največja vednost v tem, da S5 Obalni vodijo mladi radioamaterji, katerim se pridružujejo vedno novi, z novimi idejami...

Ekipa se je odpravila v kamp, ki se je kakor vedno do sedaj bohotil s kupom postavljenih stolpov in stolpičev, kakor novoletne jelke okrašeni s kv dipoli, vertikalami in yagicami za dva metra. Večji in manjši avtodomi ter prikolice, šotori in avtomobili polni ljudi s povečano željo po komunikaciji (ena izmed mojih definicij radioamaterja J). Nekateri so prišli kar z dvokolesniki na katerih je bila vsaj majčkena GP za lokal.

Nov kamp prostor je sodobno opremljen in v neposredni bližini sejmišča. Ob enem pa je organizator poskrbel za prevoz obiskovalcev v času uradnega delovanja sejmišča: prevoz namreč opravljajo z mini busi, t.i. HAM Shuttle-i. Edina pomankljivost kampa je po mojem mnenju premajhno število, sicer ličnih in moderno zasnovanih toaletnih in tuš prostorov.

Šotori so bili postavljeni tik-tak in sledila je večerja (SPECIAL TNX S51VI in XYL, ter Danijeli S57NKI za potrpežljivost z 6 HAMI + YLX) ter odhod na večerno pivo. (YLX je moja različica komplementarne spremenljivke XYL) Obiskali smo ekipo makedoncev Z3, ki so postavili pravo malo Z3 naselje. Prišlo jih je namreč okrog 25, z vso pripadajočo opremo,

od gasilskih garniture za posedanje do TV, stolpov in anten. Srečali smo tudi Jana SM7DEW z ženo Aneto, ki je že obiskal naše kraje in se tam srečal z Vanjo in ostalimi kolegi iz Piranskega radiokluba.

Naša stojnica je premamila prenekaterega radioamaterja, da se je ustavil in v prvi vrsti povprašal, kaj so vsi tisti popisani listi papirja, ki smo jih predstavljali. Čeprav časopis pošiljamo tudi v enem izvodu v Italjo, še vedno ne moremo reči, da je mednarodnega značaja, saj temu v prvi vrsti niti ni bil namenjen. Po odzivih sodeč pa bi bilo v bodoče smoterno razmisliti tudi o tem, v internetni izdaji seveda. Od S5 radioamaterjev so nas obiskali S55M, S53MV, S57C, S57Q, S51DI, S50A, S52AA, S51TA, S57UUD, S51JN, S55OO, S51AG, S50XX, S52P, S57L in ostali iz ekipe ZRS in mnogi drugi. V spominu mi je ostal tudi starejši gospod iz GM, ki nam je z otroškim veseljem opisoval svojo študentsko pot z motorjem preko S5 in 9A v času pred II svetovno vojno!! Ter kako so ga poti zanesle v ex Yu, kjer je poznal nekaj HAMov tudi iz S5..

V vpisno knjigo tokrat nismo zbirali DXov, vendar smo WAC uspešno zabeležili.

Sejem se je odvijal v štirih zelo veikih halah. V treh prostorih je bila naprodaj "roba" z boljšjaka, ena hala pa je bila namenjena velikim razstavljalcem nove opreme in predstavnikov radioamaterskih organizacij in društev, kamor smo spadali tudi mi. Sejem je še vedno odlična priložnost za nakup predvsem rabljene opreme, pa tudi nekaj nove tehnike bi se našlo po nekaj znižanih cenah.

No, o cenah ne bi posebej izpostavljaj ničesar, razen tega, da je pač Euro prinesel tudi spremembe na tem področju, tako, da se večino novih artiklov lahko po približno enakih cenah dobi tudi pri nas ali z nakupom preko interneta. Sejem pa ostaja odlična priložnost za druženje, spoznavanje izmenjavo QSL kartic ob tekoči hrani in predvsem nekaj dnevni odklop od vsakodnevne rutine in predanost svojemu hobiju – lahko rečem, nekakšen krajši dopust za radioamatersko dušo.

Naslednji večer si je ob naših šotorih postavil šotor Juan EA9IE. Juan živi v Španskem Afriškem mestu Ceuta in marsikdo izmed nas ima njegovo kartico v svoji kolekciji. Pod večer se nam je z ženo (ki BTW ima EA) in CN2 call sign) pridružil in mi je na moje vprašanje, ali se je udeležil kakšne DX ekspedicije v zadnjem času, odgovoril: "Zakaj le? Zakaj bi odhajal nekam z OH2BH in prijatelji, ko pa je pri meni ekspedicija doma. V copatih in iz sobe je pile-up konstanten. Pravzaprav sta trenutno v Ceuti dva aktivna radioamaterja. Tisti bolj aktiven, pravzaprav, vedno aktiven sem jaz." Tako je Juan pojasnil tudi, da je prvič na sejmu v FN ter, da za razliko od Daytona ima bolj sproščeno atmosfero. "Dayton je največji svetovni radioamaterski sejem in potrebno se ga je udeležiti, tako kot kristjani gredo v Rim ali muslimani v Meko. Vendar je enkrat zame zadosti, tja pride 30 000 obiskovalcev in američani so pač američani...". Nismo ga več spraševali, kaj je s tem mislil, skupaj smo spili še glaž našega domačega (tnx Bosir Danijela in Vinarstvo Černe) ob glasbi iz kitar in razglašenem, veselem zboru.

Okrog enih zjutraj se je razbesnelo pravo neurje in eden izmed šotorov v katerem smo bivakirani Andrej, Vanja in jaz je dobesedno zalilo. Zatekli smo se v Kangoo. Pridružil se nam je še Gregor in potolkli smo svetovni rekord v številu največ pospravljenih mesnih doručkov in paštet v trajajočem neurju. Med samo nevihto je presenetil Andrej S57RW, ki je iz Faradeyevе kletke Kangooja veselo klical CQ na 2 metra. Med bliski poletne nevihte, ki je odnesla kar nekaj prej omenjenih stolpičev in žic, ter Romunsko zastavo daleč čez polje, se je Andreju oglasil na poziv neka DC6 postaja. Ledeno miren Andrej je podal raport 57 with QRN. Smeha ni bilo konec niti ko se nam je po neurju pridružil Goran S55OO, ki je prišel z ekipo S57C in S55M. Adi je noč tudi prespal v avtomobilu, ampak ne iz solidarnosti. Potopil se je namreč tudi njegov šotor.

Sobota zjutraj je nepričakovano prinesla sivino in otožnost. Dobili smo namreč sporočilo, da nas je zapustil prijatelj Žarko, S53Z. Družba je utihnila in marsikdo se je oddaljil in poiskal nekaj minut zase.

Bolečina izgube je bila v danem trenutku še toliko večja, saj je bil prav Žare ena izmed gonilnih sil našega glasila. Že ob odhodu smo ga pogrešali in obžalovali, da na takšni Evropski predstavitvi glasila ni mogel biti z nami...

Preostanek sejma je minil v žalostnem ozračju. A tudi prav zaradi Žareta je bil S5 Obalni uspešen, in ga je potrebno razvijati in izdajati še naprej.

Prvo predstavitev S5 Oblnega in Radioklub Piran in Koper lahko ocenimo kot uspešno z opazko, da je potrebno delati z enako vnemo naprej in se v naslednjih letih sejma še udeležiti. Nenazadnje, so nas na štandu S5 obiskovalci prepoznali kot "Radioamaterje 'z obale'" ne leve ne desne. In tudi to je velik uspeh ob vseh zadevah, ki ljudi v današnjem času včasih bolj delijo kot združujejo.

Alen, S56C

Zapiski nekega (piratskega) HAMleta 9,10

Tako, tokrat dvojna številka, ker je bila prejšnja posvečena Žaretu S53Z. In tudi jaz imam zgodbico o njemu, sicer ga nisem poznal dovolj dobro, da bi napisal kaj za prejšnjo številko. Ampak tisto kar sem prebral o njemu, me je spodbudilo da tudi jaz napišem kaj o njemu. Zgodilo se je na lanskem Lighthouse activity. Ko sta prišla odklofat svoje Žare in Vlado S55A, Žare je pogledal na log računalnik in opazil, da se zelo slabo dela na enem bandu. Povprašal je po PPS kaj se dogaja in povedali so mu, da dipol slabo špiša. Ko sem ga zagledal dve minuti kasneje je nosil kolut koaksialca. Z Vladotom sta gledala balune, ki so bili naokrog, potem sta zbrala žice, izolatorje in vrvice ki so bile po PPS in šla na obalo. Ko sta pol ure kasneje prišla nazaj si je Žare zadovoljno mel roke: "No, zdaj pa imate anteno ki špiša!"

Imeli smo tudi spomladanski Field day, na Poljanah, kot ponavadi. Kot ponavadi je bilo pestro z izpadi agregata sredi klofanja

multiplierja, vremenskimi neizgodami(strela), RF motnjam med postajama in posamezniki. Spet smo se pustili kulinarično razvajati Silvi, Valterjevi S51VI xyl. Na VHF skoraj nisem prišel na vrsto, ker smo pustili Gapiju(call sem pozabil), novemu operaterju iz S59DKR, da dela. Poleg tega sem povprašal Jureta S57XX nekaj teorije o antenah, saj je bral to mojo serijo in ugotovil, da sem na tem področju malo šibek. Hi. Vreme je bilo še vedno pomladansko, tako da je malo deževalo, pihalo pa tudi megla je bila. Na koncu smo morali pustiti šotor še nekaj dni gor, da se posuši.

Delegacija kluba je šla v FN(Friedrichshafen) in so predstavili naš časopis. Tako po slikah in pripovedovanjih je bilo zanimivo. Štant je imel dobro obiskanost. Poleg tega ja bilo pestro tudi v kampu.

Pišlo je poletje in s tem tudi čas počitnic. Tako nas je prišel obiskati Niko AC6DD, član piranskega radiokluba, ki se je odselil v ZDA. Iz ZDA je prišel tudi Bill KF6GAB, njegova žena je pirančanka. Niko si je sam postavil klubsko yagi tribanderco na stolp za kontest. En torek sem prišel malo prej na klubski večer in Niko je že bil tam. Spomnil se me je od prejšnjega večera iz cyber cafeja, kjer vsak teden pregledujem maile in ebay.de za morebitno postajo, ki se prodaja pod ceno. Tako mi je pokazal njegovo mobilno opremo, ki jo ima s sabo za različne ekspedicije. Večinoma dela IOTA, no vsaj po tistem kar sledim pogovorom v klubu. Pripovedoval je o skurjenih napajalnikih, o postavljanju vertikal ob morju, ker dipoli ne špilajo dovolj dobro ob morju. Povedal je, da v ZDA radioklubi niso tako pogosti. Tam so vsi člani v zvezo kot posamezniki in ti posamezniki lahko ustanovijo klub, kar pa se redko dogaja.

En dan me je poklical moj stari prijatelj Denis in mi rekel, da bi rad zamenjal službo. In problem je v tem, da v razpisu med drugim piše, da mora biti tudi VHF operater. "Ni problema" ,sem mu rekel" bom poklical Marsella in bomo videli kaj se lahko uredi." Tako sem mu posodil klubski priročnik za dva dni, z interneta sva pobrala snov za izpite. Izpit naj bi imel čez dva dni, ampak na njegovo srečo ga je Marsell predstavil na začetek avgusta, ker je en njegov tečajnik zadržan. Malo ga je bilo tudi strah, da bo naredil izpit in ne bo znal postaje niti prižgati." Se boš včlanil v klub in ti bomo vse razložili" sem mu rekel. V torek sem ga pripeljal v klub, kjer naj bi se prijavil za izpit. Tam smo bili odzunaj in merili za izkop podstavka za anteno, tako da lahko začnem z izvedbo. Ko sva šla proč mi je rekel:"Zanimiva družčina, sem prav prijetno presenečen." Vem Denis, tudi sam sem bil.

V klub sta prišla tudi Stane S52RO in Anka S57ONE in njena prijateljica, katere ime sem pozabil. No Anka me je spomnila, da sva radioamaterja že eno leto(9.7.2004) in da me je to spravilo v težave glede naslova te serije, saj nisem več hamlet. No Anka, po dolgem razmišljanju sem zadevo rešil.Hi.

73's de Vili S56ZTT

S53Z memorijalni dipol

Žare, S53Z in Vlado, S55A sta prišla prvi vikend junija leta 1995 na Slivnico pri Cerknici na S50L lokacijo. Jaz sem poskušal organizirati radioamatersko univerzo znotraj

SCC ampak ni bilo večjega interesa. V planu je bila tudi udeležba v IARU Region I CW tekmovanju v naravi (FD). Delali smo z mojim obrabljenim IC-735 iz mojega avtomobila Chrysler Le Baron. Žare se takoj izkazal pri postavitvi 41 m dolge Windom antene med okoliškimi drvesi. Žal nam je VF nagajal s slabim tonom zaradi pomanjkanja dobre ozemljitve in je na koncu še Jelka, S57NW odnehala. Jaz se dobro spomnim mojega prvega takratnega drsenja z avtom po travi, preluknjane gume na kamnu in razbitega pokrova za olje motorja. Naslednje dni sem vozil tak avto do Niša v YU ter nazaj do Beograda pred krpanjem pokrova. Olja je zmanjkovalo no ležaji na 2.501 cm3 mašini od samo 100 KM so vse zdržali. Desetletje in 100.000 km pozneje se pokaže prenizek tlak olja pri pregretem motorju. Vmes je bilo še plavanje avta v deževnici.

Na S50L smo se zmenili, da bomo tekmovanja v naravi delali skupaj in to smo celo desetletje počeli iz Gažona pri Koprju iz Samotove, S57NWG prikolice. Vmes smo še hodili na Krk za tekmovanje z otokov (IOTA). To je bila enkratna priložnost za kopanje Koprčanov J. Nosili smo po prioritetah: poln hladilnik, dizel generator, gorivo, tribander za 10/15/20 m, žične antene za 40/80/160m, drog za tribander, dva pneumatska droga za žice, koaksijalne kable, postaje, TL-922 QRO, računalnik, šotor, klope za sedenje itn. Pomoč pri prevozu so ponujali S57RW in S58RU, pri postavljanju Brane, S57NTB, pri delu še Marjan, S58O, pri prehrani Doris, S57EBY in številni drugi obiskovalci. Zadnja leta sta to lepo tradicijo prevzela RK Piran in RK Škofja Loka.

Žare je pri vsakem tekmovanju najraje naredil kakšno novo anteno. Bil je izreden konstruktor z enakomernim občutkom med mehaniko in elektroniko. Mogoče je to že bila koristna profesionalna deformacija po dolgoletnem razvijanju igrač v »Mehanotehniki«. Meni je najbolj v spominu ostal njegov »pivski dipol« za 10/15/20 m. Prvo smo naredili invertirani V dipol za 20 m s približno 2 x 5 m PVC žice. Pod njim smo obesili dipol od 2 x 3,7 m za 15 m območje. Konec tega krajšega dipola smo obežili na kakšnih 0,5 m razdalji z dvema praznima 0,66 l steklenicama cenenege Union piva kupljenega v Italiji. Pod tem dipolom je dodan še eden krajši za 10 m dolg približno 2 x 2,5 m. Vsega skupaj 4 prazne steklenice piva kar se hitro nabralo še pred začetkom tekmovanja J. Antena je nekaj nagajala nakar sem ugotovil mrzlo spajkanje opleta koaksijalnega kabla.

Moji spomini s FD in IOTA tekmovanj vključujejo še dva trganja šotora, močne strele ob morju, nenavadno odpiranje za W6 na 10 m ob polnoči, delo na 6 m in 2 m s Samotove UKV postaje, sveže črne školjke nabrane s strani S55A in S58O in pripravljene pri Vladotu doma s pomočjo mešalca za beton, računalniška mreža z 50 m dolgim 3 x 2,5 mm² napajalnim kablom, škrpine podarjene s strani 9A6C, obisk 9A0R sosedov itn.

Leta 1996 je Žare bil moj vodnik pri vzponu na Triglav. Vodja poti S55A je prišel do doma na Kredarici v odličnih 8 urah, jaz in Žare dobrih 5 ur pozneje. Vmes sva se ustavljala vsakih 20 m višinske razlike za njegov neizogibni čik in moje okrevanje s čokolado in vodo. Naslednji dan smo osvojili Triglav z

obveznim protokolom pretepanja prvenca in podpisano dipolomo.

Zahrbtna bolezen je onemogočila Žaretovo udeležbo v FD ta junij. Vlado je obiskal Pirančane, jaz pa delal od doma. Potem sem dva tedna potoval po YU. V petek me pokliče OC Janez, S53V po obisku Žareta v bolnici in pove, da je Žare precej bogi. V soboto zjutraj 25. 6. pa sporoči tragično novico, ki mi jo pozneje potrdi Vlado, S55A. V sredo kratka pot v Koپر z Ivanom, S54A in Janezom, S53V. Tužno srečanje z Danijelo in Gregorjem ter veliko lokalnih radioamaterjev. Presenečenje nad prihodom Nikota, AC6DD/S52NC in radostna novica, da je dobil sina. Tudi za Vladotovega vnuka prvič slišim. Kozarec piva in refoška v spomin na Žareta. Neurje v Ljubljani.

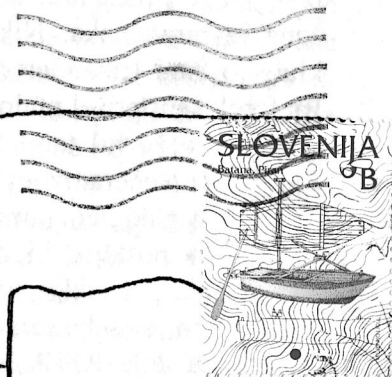
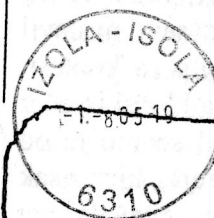
V spomin na Žareta treba nekaj koristnega narediti. Prva ideja je bil »pivski dipol« za 40/80/160 m ampak nimam dovolj prostora na strehi za 2 x 40 m žice. Odločim se uporabiti dva 40 m trapa, ki sem jih poceni kupil v Daytonu leta 2002. Ti so samoresonančni in imajo 96 uH izmerjene induktivnosti. Temu ustreza 5 pF lastne kapacitete med ovoji. Za 80 m resonanco potrebujem še 15 pF. Takšnih VF kondenzatorjev za visoko napetost nimam. Spomnem se na Žareta in naredim elegantno rešitev z dodatkom vpletene PVC žice s približno zahtevano kapaciteto. Osnovni dipol je dolg 2 x 19,4 m z 1,5 mm trdo PVC žico, dodatek za 160 m je še 2 x 5,7 m. Izolator v sredini antene je bakelitni nosilec 9A5CW izdelave. Uporabljen je bil prvič na Savudrijskem svetilniku leta 2003, ko smo z 9A1P mladim timom osvojili prvo mestu v EU

v CQ WW 160 m CW. Lansko leto je bil uporabljen na 9A2004YC IOTA nastop.

V ponedeljek 4. 7. mi je S51TA pomagal postaviti S53Z memorijalni dipol na streho. Napajan je z okrog 20 m RG-214. Odličen SWR je 1:1 točno na projektiranih 3.550 kHz. Žal antena za zdaj ne deluje na 160 m kar je verjetno posledica prekinjenega trapa. Enega sem že imel v popravilu in USA plastiko zamenjal z domačo. Štiri slike antene so na url <http://Artinian.bit.si/S53ZSK/s53z1.jpg> do s53z4.

V knjigo spominov na Žareta sem zapisal: Pogrešal te bom v vsakem FD in IOTA tekmovanju. 73 & SK de Mario, S56A

Marijan Miletić, S56A

S59AV
VANJA PEGAN
TOMŠIČEVA 3
6310 IZOLA